

Arrest

nr. 64 324 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 10 augustus 1978 in het Kalmykse dorp Sadovoje.

Op 5 december 2006 huwde u officieel met M.N.(...), geboren X (O.V. X).

Uw problemen begonnen toen u op 1 oktober 2003 door Russische ordediensten werd aangehouden bij een controlepost in Chankala. Drie dagen lang werd u in een onbekende ruimte vastgehouden en mishandeld. U werd tevens ondervraagd over de activiteiten van uw broer en vader en uw eigen betrokkenheid bij de Argunski Djamahat. U besloot eerlijk te zijn over uw activiteiten en wees uw aanhouders zelfs de schuilplaats aan waar u medicijnen en wapens afleverde voor de Djamahat. Uiteindelijk werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u uw broer en uw neef zou aangeven alsook informatie zou verzamelen over de verblijfplaats van alle andere leden van de Djamahat. U werd

achtergelaten langs de snelweg in de buurt van uw dorp, Berkat-Yurt. U werd er gevonden door dorpsbewoners, die u naar huis brachten. Als gevolg van de mishandelingen was u er erg aan toe. U werd thuis verzorgd en reeds de volgende ochtend, op 4 oktober 2003, vertrok u zonder iemand op de hoogte te brengen naar uw oom in Kalmykia. Daar verbleef u tot aan uw vertrek in mei 2009.

Pas in 2005 nam u contact op met uw echtgenote om uw verblijfplaats mee te delen, waarna zij u vijf tot zes keer in Kalmykia bezocht. Na uw vertrek kwamen medewerkers van de speciale eenheden bij uw vrouw langs op zoek naar u en uw neef. Uw vrouw werd zelf ook twee maal aangehouden, de eerste keer in november 2003, de tweede keer in april 2009. Aangezien de stabiliteit niet terugkeerde, besloot u uiteindelijk de Russische Federatie te verlaten.

U verliet Kalmykia op 8 mei 2009. Met de auto reisde u naar Brest, waar u op 14 mei 2009 aankwam. In Brest ontmoette u uw vrouw en kinderen, met wie u uw reis verder zette. Uw vrouw overhandigde er ook uw beide paspoorten.

Vanuit Brest namen jullie de trein naar Polen, waar jullie op 16 mei 2009 asiel aanvroegen.

Op 23 mei 2009 verlieten jullie Polen met de bedoeling naar België te komen, maar in Duitsland werden jullie tegengehouden.

U kwam in een gesloten asielcentrum terecht en werd op 16 juni 2009 terug naar Polen gerepatriëerd, waar u een tweede maal asiel aanvroeg.

Uw gezin werd ondergebracht in een open asielcentrum en reisde verder naar België.

Op 15 mei 2010 verliet u Polen andermaal om uw gezin in België te komen vervoegen.

U kwam aan in België op 16 mei 2010.

De volgende dag, op 17 mei 2010, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.”

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de Russische autoriteiten. Zo werd u één maal door de Russische ordediensten gearresteerd en vrijgelaten op voorwaarde dat u uw broer en neef zou aangeven.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U kon het Commissariaat-generaal immers geen enkel document overmaken waaruit blijkt dat u door de Russische ordediensten opgepakt, vastgehouden en mishandeld werd (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot de problemen die uw vrouw omwille van u gekend zou hebben, moet vastgesteld worden dat uw vrouw hiervan evenmin enig tastbaar bewijs kon voorleggen. Zo zou zij na uw vertrek uit Tsjetsjenië in oktober 2003 zelf twee keer door de ordediensten opgepakt en meegenomen zijn (CGVS, p. 12-13 en CGVS vrouw, p. 18-20).

Zelf kon u evenmin enig document aanreiken dat deze beweringen staft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Verder werden er belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties en die tegenover de Poolse autoriteiten.

In het kader van uw asielaanvraag verklaarde u aan de Poolse autoriteiten dat u het laatste anderhalf jaar voor uw vertrek in Grozny hebt verbleven, waar u in de bouw werkte. U zei voorts dat u tussen 2004 en 2006 naar Wolgograd gereisd was omwille van de zuiveringsacties in de Tsjetsjeense republiek (Beslissing Polen, p. 2).

Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u sinds 2003 bij uw oom in Kalmykia verbleef en dit tot aan uw vertrek in mei 2009 (CGVS, p. 3). Op 4 oktober 2003 was u namelijk naar Kalmykia gevlucht nadat u op 1 oktober 2003 bij een controlepost in Chankala aangehouden werd en gedurende 3 dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld werd (CGVS, p. 3 en 10).

Tegen de Poolse asielinstanties vertelde u bovendien dat deze aanhouding plaatsvond in 2006 en niet in 2003 zoals u ten overstaan van de Belgische asielinstantie verklaarde (Beslissing Polen, p. 2). U

maakte er eveneens melding van het feit dat u in november 2008 in Argun door strijdkrachten werd tegengehouden, waarbij uw documenten in beslag genomen werden en u ernstig mishandeld werd. Ook dit is in strijd met uw verklaringen tegenover de Belgische autoriteiten, daar u bij het Commissariaat-generaal stelde dat u tussen 2003 en uw vertrek in mei 2009 ondergedoken leefde in Kalmykia en dus niet in Tsjetsjenië.

Van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij zijn asielrelaas volledig, duidelijk en waarheidsgetrouw uiteenzet. Dit impliceert logischerwijze dat hij dezelfde verklaringen aflegt tegenover de asielinstanties van elk land waarin hij een aanvraag indient om internationale bescherming te verkrijgen. In casu was dit echter niet het geval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts moet erop gewezen worden dat u net als uw vrouw kort voor uw vertrek, meer bepaald in maart 2009, een officieel reispaspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 8 en Beslissing Polen, p. 1).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet eens te weten (CGVS, p.14), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten.

Ook dit haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Tot slot werden ook een aantal belangrijke ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaarde u bij het Commissariaat-generaal dat uw broer T.(...), die lid was van de Argunski Djamahat, problemen had omdat een commandant van de Djamahat, S.B.(...) genaamd, zich had overgegeven aan de Russen, waarna hij hen alle namen van zijn medestrijders doorspeelde (CGVS, p. 6).

Uw vrouw daarentegen stelde dat het uw broer T.(...) zelf was die zich aansloot bij de Russen en al zijn kompanen verklikte (CGVS, vrouw p. 16).

Daarnaast vertelde u tegen de Poolse asielinstanties dat de inval in uw ouderlijke huis in de nacht van 16 op 17 december 2008 de concrete aanleiding was voor uw besluit om Tsjetsjenië te verlaten. Bij deze inval, waarbij u zelf niet aanwezig was, werden zowel uw vrouw als uw vader door de gemaskerde mannen over u ondervraagd (Beslissing Polen, p. 2).

Opmerkelijk genoeg heeft uw vrouw nooit melding gemaakt van dit feit, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal.

Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal vermeldde ze wel dat de militairen na de inval in uw ouderlijke huis in september 2004, waarbij jullie dochter gewond raakte, maandelijks een huiszoeking hielden in het kader van zuiveringsacties. Ze voegde er echter aan toe dat ze daar zelf niet meer bij aanwezig was (CGVS vrouw, p. 19-20).

Aangezien deze ongerijmdheden de kern van uw asielrelaas raken, tasten zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, huwelijksakte, geboorteaktes, een brief van uw broer T.(...) met een kopie van zijn paspoort en een attest van zijn statuut en een brief die u zelf schreef inclusief een kopie van uw inschrijvingsattest) zijn niet van dien aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort en huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Zowel uw eigen brief als die van uw broer heeft geen enkele objectieve bewijskracht. Bijgevolg zijn zij niet bij machte bovenstaande beslissing te veranderen.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M.N.(...) (O.V. 6.457.546) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van de asielaanvragen van uw broers T.N.(...) (O.V. 5.922.121) en A.N.(...) (O.V. 5.942.915) werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de

situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande het feitenrelaas wijst verzoeker er vooreerst in zijn verzoekschrift van 17 mei 2011 nog op dat hij afkomstig is uit een gezin dat gekend is als anti-Russisch en anti-Kadyrov en voorstander van een onafhankelijk Tsjetsjenië,

Verschillende gezinsleden hebben volgens verzoeker openlijk deelgenomen aan de eerste en tweede oorlog; zijn broer T.N. werd omwille van die redenen als vluchteling erkend.

Verzoeker verklaart persoonlijk betrokken te zijn geweest in de Argunski Djamahat en stelt dat zijn broers tijdens hun verblijf in Polen, in een vluchtelingenkamp werden gefilmd met als gevolg *“een formele identificatie van leden van het gezin”*. Verzoeker laat ook gelden dat de autoriteiten in het bezit zijn van een bekentenis.

2.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder een schending aan van art. 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker laat gelden dat de huidige situatie in zijn land, zoals geschetst door de commissaris-generaal, dient te worden genuanceerd, dat het Cedoca-document waarnaar verwezen wordt, in zijn *“integraliteit”* dient te worden gelezen en dat het niet toelaat om tot een dergelijk algemeen besluit te komen als vermeld in de bestreden beslissing. Hij voegt er aan toe dat het opmerkelijk is dat er geen rekening gehouden werd met de *“centrale waarschuwing die dit document inhoudt”*.

Verzoeker stelt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus nu erger is dan enkele jaren geleden en verwijst in dit verband naar een brief van 17 september 2009 van “Pax Christie Vlaanderen (sic)” en naar een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië.

Verder wijst verzoeker er op dat zijn broer N.T. in België als vluchteling erkend werd. Dit gegeven staat volgens verzoeker centraal in zijn asielprocedure vermits zijn problemen voortkomen uit het gezamenlijk engagement van beide broers en ook omwille van het feit dat het leven van zijn broer T. bedreigd werd. Verzoeker stelt hierbij dat de verwijzing naar de erkenning van zijn broer tegenstrijdig met de stelling in de bestreden beslissing dat T. zou zijn overgelopen naar de Kadyrovtsy en iedereen zou hebben verraden.

Verzoeker stelt dat, wat het ook zij, de commissaris-generaal hem op basis van de *“niet betwiste, vaststaande elementen”* als een persoon diende te beschouwen die een hoog risico liep, of anders een redelijke motivatie diende te geven waarom hij niet als dusdanig werd beschouwd.

Voorts merkt verzoeker op dat de Cedoca-informatie dateert van 15 maart 2010 en thans meer dan één jaar oud is, terwijl de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert.

Verzoeker haalt de aanslag van 29 maart 2010 in de metro van Moskou aan evenals de aanslag op 24 januari 2011 in de luchthaven en verwijst hiertoe naar een tekst van “Pax Christi” over de gevolgen van de aanslagen in Moskou, naar een artikel van een informatiecentrum over de voormalige Sovjetunie, en naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Verzoeker meent dat het onmogelijk is om een tastbaar bewijs voor te leggen van arrestaties en/of mishandelingen aangezien, zoals uit de informatie van CEDOCA blijkt, de overheid zich boven de wet stelt en veel moorden, ontvoeringen en martelingen niet berecht worden.

Verzoeker betwist niet tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd in Polen en in België, doch wijst er op dat hij hiermee bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd en bijgevolg niet de kans kreeg om daaromtrent uitleg te verschaffen.

Verzoeker stelt ook de waarheid niet te hebben verteld voor de Poolse overheden omdat hij hen, gezien de aanwezigheid van Russische spionnen, niet vertrouwde. Ter ondersteuning van zijn wantrouwen verwijst verzoeker naar verslagen inzake de aanwezigheid van Russische informanten in Polen.

Verzoeker stelt dat hij zijn internationaal paspoort via betaling van smeergeld heeft verkregen zonder dat hij zich persoonlijk moest aanbieden. Verzoeker stelt ook niet officieel gezocht te worden, hetgeen in de Tsjetsjeense context inhoudt dat hij niet geseind stond op federaal vlak met inachtneming van een normale procedure. Uit de Cedoca-informatie kan bovendien volgens verzoeker afgeleid worden dat de Kadyrov enkel zijn eigen richtlijnen toepast en dat Moskou dit toelaat.

Verzoeker laat gelden dat zijn wantrouwen ten overstaan van de Poolse overheden ook de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, uitlegt.

Bijkomstig merkt verzoeker op dat in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de asielaanvraag van zijn echtgenote, reeds is gebleken dat het niet zijn broer was die was overgelopen maar diens commandant. Hij stelt dat de commissaris-generaal in zijn nota ook toegegeven heeft dat dit een materiële vergissing betrof.

Verzoeker meent dat om deze reden de bestreden beslissing moet vernietigd worden of dat de Raad gebruik dient te maken van artikel "39/62 PrRvV" om deze stukken inzake de broer te bekomen.

Verzoeker voert ook aan dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in "artikel 48/4, b." wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en naar de commissaris-generaal terug te sturen.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat een aangevoerde schending in het verzoekschrift van "het beginsel van behoorlijk bestuur" als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is

voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek op de interpretatie door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van de informatie vervat in het Cedoca-document, voorbijgaat aan de essentie ervan, met name dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen.

De bestreden beslissing verduidelijkt dan ook dat aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Verzoeker slaagt er met zijn algemene kritiek niet in aan te duiden op welke wijze een verkeerd besluit werd getrokken uit de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie die afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst, of om deze op bronnen gefundeerde informatie te weerleggen.

Zijn verweer dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dé waarschuwing in dit Cedoca-document, snijdt dan ook geen hout.

Waar verzoeker opmerkt dat de Cedoca-informatie reeds één jaar oud is, terwijl de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert, en hiertoe de aanslagen van 29 maart 2010 en 24 januari 2011 in Moskou aankaart en verwijst naar een tekst van "Pax Christi" over de gevolgen van de aanslagen in Moskou, een artikel van een informatiecentrum over de voormalige Sovjetunie, en een reisadvies van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat deze informatie de conclusie van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet in een ander daglicht stelt. Verweerder wijst er in zijn nota terecht op dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat de situatie in Tsjetsjenië sinds maart 2010 dermate gewijzigd is dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van elke Tsjetsjeen afkomstig uit deze regio. De geciteerde bronnen bespreken immers slechts in beperkte mate de huidige situatie in Tsjetsjenië, maar die in de Noordelijke Kaukasus in zijn geheel. Waar de specifieke situatie in Tsjetsjenië wel ter sprake komt, blijkt dat de slachtoffers hoofdzakelijk militairen of personen met een bepaald profiel (journalisten en mensenrechten activisten) betreffen. Met betrekking tot het reisadvies wijst de Raad er op dat dit is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor de diensten belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet het Cedoca-document is dat doorslaggevend van aard is geweest om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren, doch wel zijn eigen verklaringen en deze van zijn echtgenote, waarvan na grondig onderzoek gebleken is dat deze ongeloofwaardig zijn.

Verzoekers kritiek dienaangaande mist bijgevolg elke grondslag.

2.6. Aangaande de verwijzing van verzoeker naar een brief van "Pax Christi" en de daarin vermelde informatiebronnen, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De erkenning van de status van vluchteling in België van zijn broer T.N., doet hieraan geen afbreuk. Elke asielaanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden en het is aan verzoeker om concreet aan te tonen dat hij wel degelijk risico loopt vervolgd te worden omdat hij familie zou zijn van een rebel en omdat hij zelf ook betrokken zou zijn geraakt bij de rebellenbeweging.

Waar verzoeker een interne tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing meent te ontwaren, dient er op gewezen te worden dat het niet de commissaris-generaal is die stelde dat verzoekers broer zich aansloot bij de Russen, maar wél verzoekers echtgenote (zie haar verhoorverslag van 12 maart 2010, p.16).

De Raad wijst er op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

De Raad ziet dan ook niet in hoe aan de commissaris-generaal ten laste kan worden gelegd in de bestreden beslissing een ernstige interne tegenstrijdigheid te hebben opgenomen. De commissaris-generaal heeft op basis van de afwijkende verklaringen die door verzoeker en zijn echtgenote werden afgelegd met betrekking tot een, zoals verzoeker zelf aangeeft, centraal element in zijn asielaanvraag, terecht gesteld dat deze de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen ondermijnt.

Waar verzoeker opmerkt dat in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de asielaanvraag van zijn echtgenote, reeds is gebleken dat het niet verzoekers broer was die was overgelopen maar diens commandant en dat de commissaris-generaal deze materiële vergissing in zijn nota ook toegegeven had, wijst de Raad er op dat in het arrest nr. 53.904 van 27 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat er *“in casu geen sprake is van een verkeerde weergave dienaangaande in de bestreden beslissing”* en dat *“Waar verzoekster meent dat zij duidelijk gesteld heeft dat het de commandant van T. was die was overgelopen, vindt dit geen steun in het administratief dossier.”*

Poneren dat uit de beroepsprocedure van de echtgenote is gebleken dat het niet verzoekers broer was die was overgelopen maar diens commandant, is dan ook onterecht.

Waar verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote de waarheid niet hebben verteld voor de Poolse overheden omdat ze deze, gezien de aanwezigheid van Russische spionnen aldaar, niet vertrouwden, merkt de Raad op dat uit de bronnen die verzoeker zelf aanbrengt en die betrekking hebben op de periode waarin verzoeker in Polen verbleef, blijkt dat de Poolse overheden optreden tegen personen die zich met spionage voor de Russische Federatie zouden inlaten.

Het citeren van zijn verklaringen zoals afgelegd voor het Commissariaat-generaal, toont evenmin aan dat verzoeker de Poolse overheden niet vertrouwde; het betreft immers een uitleg in verband met de reden waarom verzoeker niet in Polen bleef en waarom hij zich eventueel niet veilig zou hebben gevoeld in het land. Nergens kan enige beoordeling van de Poolse overheden worden afgeleid.

Verweerder wijst er bovendien terecht op dat uit verzoekers verklaringen voor de Poolse asielinstanties geen wantrouwen kan worden afgeleid. Er moet immers worden vastgesteld dat verzoeker voor de Poolse overheden niet minder delicate verklaringen aflegde in het licht van mogelijke Russische spionnen. Uit het verslag van verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker zich daar evenzeer baseerde op een arrestatie naar aanleiding waarvan hij werd ondervraagd over zijn broer T. die actief was tijdens de tweede oorlog.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van verzoeker geen enkele aanwijzing is dat hij in de Belgische overheden een groter vertrouwen stelde dan in de Poolse overheden. De Raad deelt dit standpunt.

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Belgische asielinstanties en bij de Poolse autoriteiten, wijst de Raad er op dat een beslissing van de commissaris-generaal gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet vooraf geconfronteerd werd. Geen enkele rechtsregel of -beginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met dergelijke informatie.

In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat het onmogelijk is om een tastbaar bewijs te verkrijgen van arrestaties en/of mishandelingen, wijst de Raad er op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en

eerlijk zijn en er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoeker niet alleen geen enkel tastbaar bewijs heeft voorgelegd die zijn beweringen ondersteunen, maar dat hij evenmin in staat was de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust (zie hoger).

Wat verzoekers internationaal paspoort betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich er toe beperkt deze motieven te betwisten of te vergoelijken door blote beweringen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingen definitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend worden.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.8. Verzoeker vraagt ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal dit enkel onderzocht heeft in het kader van "*artikel 48.4 C*" en niet in het kader van "*artikel 48/4 b*" en hiertoe evenmin enige reden opgeeft.

Verzoeker verwijst voorts naar "*het profiel van het gezin*" zoals verduidelijkt bij zijn feitenrelaas.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet niet onderzocht werd, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, zijnde de ongeloofwaardigheid van het relaas, besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In casu werd geoordeeld dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Immers, een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is niet geschonden.

2.10. Het blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat verzoeker tijdens het verhoor op 18 augustus 2010, in het bijzijn van een advocaat, de kans kreeg om zijn

asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.
Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.
Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Waar verzoeker vraagt om de toepassing van artikel "39/62 PrRVV", wijst de Raad er op dat dit artikel niet bestaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE